

καὶ τίς λύπες τους ! Γιὰ νὰ χαίρεται κανεὶς τὴ ζωὴ
δὲ θὰ πεῖ πῶς πρέπει νῆναι νέος, νὰ πίνει, νὰ
γλεντάει, νὰ ἐρωτεύεται καὶ νὰ τὸν ἐρωτεύονται.
Ὅχι. Οἱ χαρὲς τοῦ βίου εἶναι διάφορες καὶ τίς γέ-
θουνται ἔχι μόνοι οἱ νέοι, ἀλλὰ καὶ οἱ γέροι, καὶ γέ-
ροι τοῦ Ζελά π. χ.

Ἐδῶ ἴσια ἴσια σκοντάφτει ὁ Ἀνδρέας στὸ δρᾶ-
μα τοῦ «Gaudamus.»

Τὸ εὐχάριστο εἶναι ὅμως τοῦ ὕστερα ἀπὸ τὸ νε-
κρόσπο πεσιμισμό τοῦ, ὅστερ' ἀπὸ τὴ μεγάλη τοῦ
κατσούφα μπροστὰ στὴ ζωὴ, ξύπνησε μέσα του τὸ
αἶσθημα ποὺ εἶταν τόσος καιρὸ θαμμένο σὲ κάποια
πολύ βαθιὰ γωνιὰ τῆς ψυχῆς του καὶ ἤγχήσανε και-
νούργιες καρδὲς στὴν ψυχὴ του βγάζοντας μιὰ εὐλό-
γλυκα μελωδίαν κ' ἐξυμνώντας τὴν ἀγάπην τοῦ Ἀν-
δρέα πρὸς τὴ ζωὴ . . .

Ἄς ἐφαχθοῦμε, νὰ μὴ πεθάνουν ποτές οἱ καρ-
δὲς ἀφ' ὧς γιὰ νὰ μὴ σταματήσει ἡ γλυκιά μελω-
δίαν . . .

Πόλη

ΝΙΚΟΣ ΚΑΣΤΡΙΝΟΣ

“ΨΑΛΤΗΡΙ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ,”

Στὸν ἀδερφέ μου τὸ νεαρό
γιὰ ἓνα του ἔργον μαλλιαρό,
ποῦ ὡς τὰ τῶρα ἡ κριτικὴ
δὲν τὸ πρόσεξ' ἢ κακῇ !

Γιώργο, τὸ μαλλιαρό σου τὸ «ψαλτήρι»
μοῦ φάνηκε ὡς εἶδος κοιμητήρι,
ποῦ ξόδαφες, τζόγιαι μου, τόσους κόπους,
νὰ θάψεις μέσα ζωντανούς ἀθρώπους,
ἀνάκατα καὶ ἀδαικρίτα—πρὸς Μπάκο !—
τέτοιον τρανὸ μπαζάρι τὸ Μαμάκο
μὲ κάποιο Φλαμιαρὸν ἀστρονόμο
— δὲν ἔχεις μὰ τὸ καί, πίστη καὶ νόμο ! —
κ' ἐκεῖ τὸν ξικονιστὸ Πάτερ-Χριστόφορο
μέσα στὸ πολυάντρον σου τὰπλόχωρο
μακρὴ πλατὴ τὸν ἔστρωσες ὁμάδι
μὲ κάποιον μυτογιατροῦ Φωτιάδη
καὶ τὸ σημαντικὸ τὸν Τσιτσινώπουλο
μ' ἓνα μαγκουροφύρουε Ταγκόπουλο
καὶ τέλος, ποιητὴ μου ἀγκυλομήτη,
ζηλόνωντας τὴ δύξα τοῦ Χαμίτη
ἔθαφες μέσα καὶ τὰδέρφια σου ὅλα
δίχως κἄνε νὰ τοὺς ταγίσῃς φόλα
Μπρὺς σου δὲν ἤβρε χιρὴν μηδ' ὁ Παλαμάς
μόνε τὸν ἔθαφες καὶ ἀπτόν μαζί μ' ἐμᾶς
καὶ σὺ παπὰς ὁμοῦ καὶ γκαζοτενεκὲς
διαβάξεις πίνου ἀπ' τὰ κεφάλια μας ἐφάες.
Ὅμως πάλι, ποιὸς ξέρει, βρὲ Γιωργούλια ;
μπορεῖ καὶ νὰ σ' τὰ λέω ἀφτὰ ἀπὸ ζούλια.

Μερούνα (τῆς Τουρκίας)

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΣΤΑ ΜΑΘΗΤΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Ἀδέρφια

Αὐτὲς τίς ἡμέρες πάλι σὰς κάνανε καὶ φρυά-
ξατε, ἐξ αἰτίας ἐνὸς φιλολογικοῦ μνημέουνου ποὺ
ἐπόθησεν ἡ καρδιά καὶ ὁ νοῦς μας ν' ἀφιερῶσαι στὸ
ἔργο τοῦ Ἀγιοσμένου δηγηματογράφου μας Πη-
παδιαμάντη. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν συχωρέσει.

Οἱ στενοκέφαλοι σοφολογιώτατοι, οἱ δεκαρλό-
γοι ποὺ σφύρο τους εἶναι νὰ εἰστε αἰώνια σκιάδοι
τῆς ἀμάθειας καὶ ἀγραμματοσύνης τους γιὰ νὰ
μποροῦνε πὺ εὐκολὰ νὰ περνᾶνε γιὰ σοφοὶ ἀναμεσό
σας καὶ νὰ ἐμπορεύονται ὅα μικρομπανάληδες ὅτι
διαβάξετε βιβλίον γιὰ ἐφημερίδα, τὴν τροφὴ τῆς
ψυχῆς καὶ τοῦ νοῦ σας ἐγράφανε κατεδατὰ ἀλά-
καιρα γεμάτα μ' ἓνα σωρὸ νοήματα ποὺ δὲν κα-
λοκαταλάβατε γιὰτὶ καὶ ἐκείνοι ποὺ τὰ γράψανε
καταλαβαίνουνε λιγώτερο τὸ τί γράφουνε Ἄρθρα
χωρὶς ἀρχὴ καὶ τέλος, λόγια κούφια καὶ χίλιες
φορὲς εἰπωμένα. Τὸ μόνο ποὺ θὰ ξεκαθαρίσατε εἶναι
βροσιὰς καὶ λόγια πρόστυχκα ποὺ βγαίνουνε ἀπὸ
στόμα ἀνθρώπων ποὺ δὲν ἔχουνε οὔτε συνείδησιν
τοῦ ἑαυτοῦ τους οὔτε ἀντατροφῇ. Ἐκείνων συνεί-
δησὴ τους οἱ δεκάρες καὶ νοῦς τους καὶ λογισμοί
τους πὺς νὰ μὴν ἀνοιώσετε τὴ γύμνια καὶ ξε-
ραῖλα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ νοῦ τους ποὺ οἱ ἑαυτοί
τους φαντάζονται ὑπερπλούσια μὰ καὶ εἶναι γε-
μάτα ἀπὸ αἰσθησιν, λόγια καὶ νοήματα τοῦ ἄγεραι.

Σὰς εἶπανε πὺς εἴμαστε Μαλλιαροὶ καὶ πὺς
γυρέδουμε νὰ καταστρέψουμε τὴ γλώσσα μας· ἂν
πιάσετε καὶ παραβάλετε ὅσα κἄθε μέρα γράφουνε
μὲ τὰ αἰσθήματα καὶ τὴ γλώσσα μας θὰ δεῖτε πὺς
Μαλλιαροὶ εἶναι αὐτοὶ καὶ καταστρέφουνε καὶ τὰ
αἰσθήματά μας καὶ τὴ γλώσσα μας.

Σοφοὶ καὶ πολυξεραμένοι ἔτσι ὅπως τοὺς φαίνα-
ται πὺς εἶναι, ἀρνιούνται κἄθε γνώμη πατροπαρά-
δοτὴ μας καὶ πρῶτα ἀπὸ ὅλα τὴ γλώσσα μας, τὴ
γλώσσα τῆς μητέρας, τῆς γυναίκας, τοῦ παιδιοῦ
μας, τὴ γλώσσα ποὺ λέμε τὰ λόγια τῆς ἀγάπης,
τῆς λύπης, τοῦ πόνου, τῆς ἀπελπισίας, τοῦ θυμοῦ,
τῆς ὀργῆς, τῆς κατάρτας. Αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἔτσι ἀδιάν-
τροποι ὅπως εἶναι στὴν καθημερινὴ ζωὴ, σὲ ὅλες
τίς ἀνάγκας τους ψυχικὲς γιὰ σωματικὲς μεταχει-
ρίζονται τὴ γλώσσα ποὺ καταρτιούνται καὶ νὰ εἰστε
βέβαιοι πὺς καὶ τὴν ὕστερην πνοή τους σ' αὐτὴ τὴ
γλώσσα μας θὰ παραδώσουνε.

Ἐμεῖς ποὺ σὰς λένε πὺς θέλουμε τὸ καλὸ σας
εἴμαστε ἀδέρφια σας, ποὺ δὲν μπορέσανε νὰ μᾶς
πλανέψουνε οἱ ψευτοσοφίες τους, ποὺ ἀγαποῦμε καὶ